

Politolog Roček: Poznámka nejen o idiotech z let 1938 - 1939

- CZ24 News | 18. března 2023

ČESKO: Vzpomínka na březen 1939 je o primitivitě demokratických politiků. A varováním, že dnešní politici nejsou o nic menší kretění než tehdy, upozorňuje publicista František Roček.

Stín Mnichova

K pochopení zrodu a průběhu 2. světoborné války poslouží rozhovor z května 2005 v Ústeckém deníku k 60. výročí ukončení druhé světové války. Zdeněk Radvanovský, historik a tehdejší děkan Pedagogické fakulty Univerzity J. E. Purkyně v Ústí n. L., v rozhovoru uvedl, že s odstupem doby se zdá, že není příliš co oslavovat, protože druhá světová válka v Evropě byla jen velmi krvavou snahou o nápravu zbytečných chyb a politického cynismu z let 1938 a 1939.

Radvanovský uvedl: ***„Válka začala spíše v Mnichově 29. září 1938, než útokem na Polsko v 1. září 1939. Obsazením Rakouska na jaře 1938 dal Hitler najevo, že jeho politika je a v budoucnu bude agresivní. Mnichovský souhlas Francie a Velké Británie s okupací československého pohraničí Německem byl jasným signálem, že má Hitler nad oběma evropskými mocnostmi politicky jednoznačnou převahu. Okupace zbytku Čech a Moravy a přepadení Polska v roce 1939 bylo jen pokračováním této politiky z Mnichova.“***

Demokratická blbost v praxi

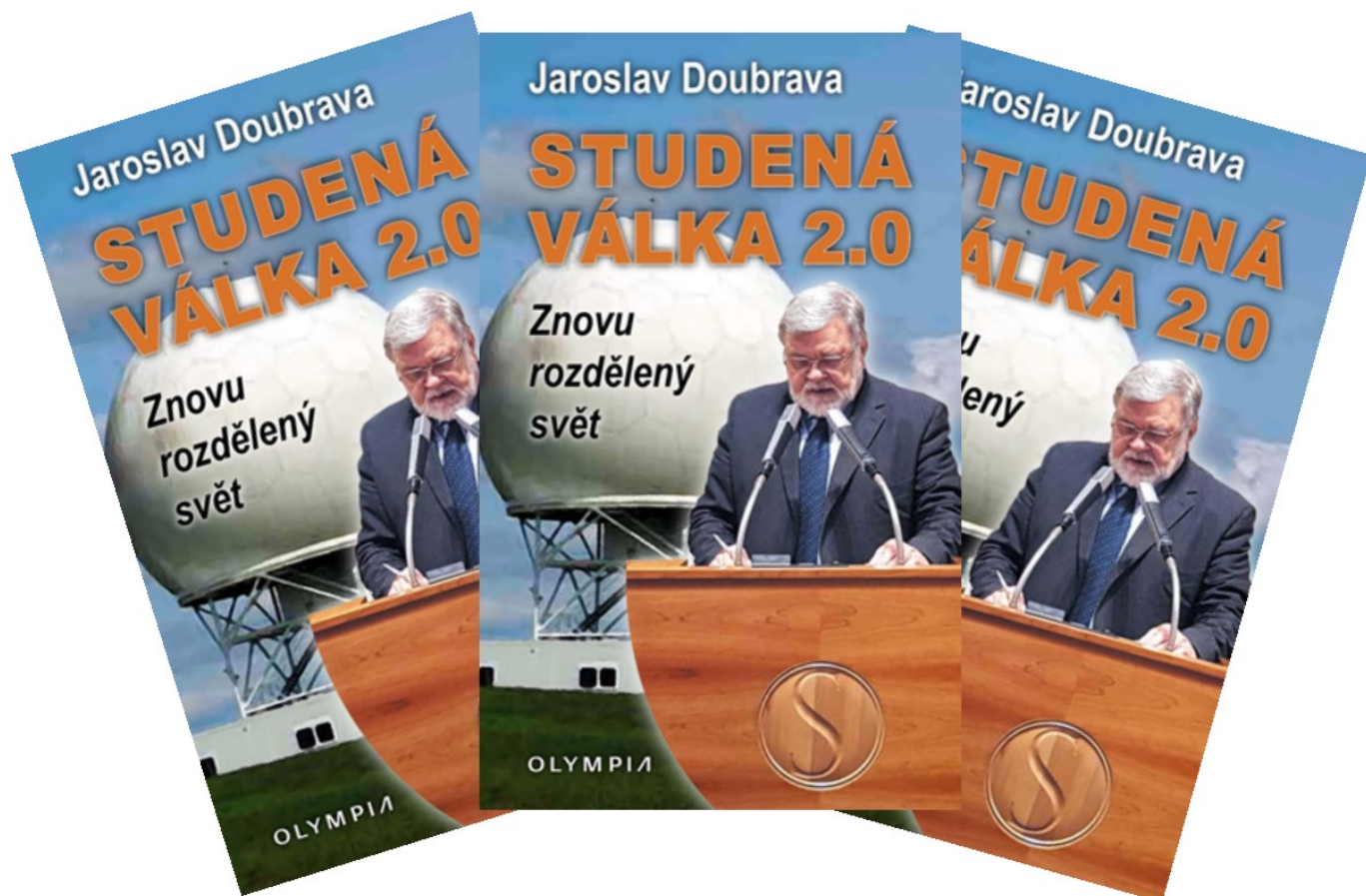
V roce 2017 jsem vydal knihu „**Bombardovat nemocnice je normální**“. Je to povzdech nad budoucí (tedy dnešní) politickou beznadějí kvůli debilitě současných europolitiků. Upozornil jsem v ní i na fenomén března 1939. Tehdy jsem napsal:

„Miliony lidí v Evropě cítily v 30. letech 20. století, že se blíží okamžik násilného střetu, protože nacistický mrak Hitlerovy NSDAP byl nepřehlédnutelný. Byl to čas úzkosti. Vůdci západních států vstupovali opakovaně do kompromisů s italským fašismem a hitlerovským nacismem. Získávali tím ještě nějaký čas relativního klidu k přežívání a věřili v zázrak. Doufali, že fašistická bestie ztloustne a přestane být nebezpečnou.

V červnu 1935 toto doufání porodilo britsko-německou separátní námořní dohodu, což Francouzi vnímali jako podraz. V říjnu 1935 Itálie přepadla Habeš a sankce Společenství národů v Ženevě ukázaly, že jsou zcela k ničemu. V květnu 1935 fašistická Itálie africkou Habeš (dnešní Etiopii) dobyla. Lze se divit, že v této atmosféře v roce 1935 Německo vypovědělo Versailleskou smlouvu?

V lednu 1937 byla podepsána britsko-italská středomořská dohoda. Demokratická Velká Británie tím posvětila Itálii její dobytčnou politiku. To byl další signál, že vše je dovoleno. Jenom chabým drobným protiněmeckým signálem bylo v roce 1935 uzavření dohody proti Německu mezi Francií a SSSR, a též mezi Československem a SSSR. Nakonec Francouzi Československo zradili podepsáním Mnichovské dohody spolu s neméně demokratickou Velkou Británií...”

Svou stopu viny zanechala za sebou i protičeskoslovenská agresivita polské vlády. Emeritní senátor Jaroslav

Doubrava v knize *Studená válka 2.0*. (kapitola 13.2.2. Meziválečný polský příběh) uvádí, se se Polsko připojilo k Hitlerovu požadavku na plebiscit v Sudetech v září 1938. Poláci chtěli plebiscit v Těšínsku se silnou polskou menšinou. Polské územní nároky byly součástí Hitlerova tzv. godesberského memoranda. Francouzi z toho nebyli nadšeni, ale nemohli ostřeji vystoupit proti Polákům, protože je potřebovali jako spojence pro případ války s Německem.

Kromě toho Poláci deklarovali, že v případě německého útoku Polsko Československu nepomůže, protože vůči Praze nemá spojenecké závazky. Když 30. 9. 1938 následovalo ultimátum pražské vládě kvůli vydání Těšínska, bylo to i proto, že se v Polsku konaly volby. Polská armáda Těšínsko vojensky obsadila 2. 10. 1938, aniž na to československá armáda reagovala. Ale s jídlem roste chuť, neboť 1. listopadu polský velvyslanec předložil pražské vládě nótu o polských nárocích na území na Spiši a Oravě. Tolik Doubrava.

Proto mezi viníky „Mnichova“ patří i Poláci, resp. polská vláda. Okupanty česko - moravského území se stali nejen Němci, ale i Poláci. Na to se zapomíná.

Pokud někdo je historicky potouchlý cynik, může k tomu dodat: Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Poláci se ze své agresivity netěšili dlouho. Polsko převálcovalo nacistické Německo následované socialistickým SSSR. Někdo by také mohl říci: Kdo chce kam, pomozme mu tam.

I dnes, v roce 2023, věřit Polákům je stejné jako věřit někomu z opilců ve 4 hodiny ráno v baru na záchodě. Varování, že polští politici jsou stejně nebezpeční jako němečtí, a to historicky, nabízí i vzpomínka na to, že v květnu 1945 Poláci žádali, aby Československo vyklidilo oblast od Bohumína přes Karvinou, Český Těšín po Jablunkov. K hranicím polští politici demonstrativně poslali vojenské jednotky. Údajně někteří politici se opájeli představou, že by naplánovali přímou vojenskou intervenci. Od nacismu osvobozené Polsko mělo zahrnovat všechna území, kde žijí Poláci. Sověti ale rozhodli, že bude respektována předmnichovská hranice. To ale neplatilo pro samotný SSSR, který donutil československou vládu předat Podkarpatskou Rus, která je dnes součástí chaotické Ukrajiny.

Doubrava také připomíná, že do ledna 1946 uteklo z Polska do Československa na 8 000 takzvaných Moravců, kteří si stěžovali na útlak v Polsku. Konečné vytýčení hranic pak přinesla další smlouva z

roku 1958.

Vojenský povzdech

V knize Karneval vítězství (2018) jsem připomenul jak těžké je pro rozumné vojáky poslouchat debilní kecy

František Roček

VÍTĚZSTVÍ

KARNEVAL

aos
publishing

politiků – ať to byl Hitler a jeho poskoci nebo tehdejší demokratičtí idioti z Francie a Británie.

Na rozdíl od naivity roku 1914 i mezi vojenskými profesionály v Německu před začátkem 2. světové války panovala paralýza ducha – čekání na neblahý osud, jak to popisuje Walter Görlitz ve sborníku Hitlerovi generálové (Jota 1997):

„...25. srpna 1939 stáli před bývalým ministerstvem války na Bendlerstrasse tři lidé: náčelník operačního štábu Wehrmachtu generálmajor Alfred Jodl, jeho první žena Irma, hraběnka von Bullionová, a jejich dlouholetá přítelkyně, sekretářka generála dělostřelectva a náčelníka generálního štábu pozemní armády Haldera, Luise von Bendová. Pouze Jodl věděl, že útok na Polsko byl naplánován na 26. srpna. Na OKW a na generálním štábu však vládł strach a napjaté očekávání už několik dní. Luise von Bendová se ptala, zda se nejedná jen o další „planý poplach“, jako loni za sudetské krize. Jodl odpověděl, že se obává, že tentokrát je to opravdu vážné. Pak použil tato slova: „Jakmile jednou vstoupíme na palubu této lodi, nebude úniku.“

Irma Jodlová nedokázala zadržet slzy. Před 25 lety, v roce 1914, armáda i civilní obyvatelstvo společně vítali 1. světovou válku v povznesené náladě, s emocemi, které v roce 1939 nebylo možné rozumově pochopit nebo dokonce s nimi sympatizovat. 30. ledna 1933, v den, kdy se Hitler chopil moci a byl jmenován říšským kancléřem, se v operačním oddělení Truppenamtu (maskovaném generálním štábu) major Jodl netajil se svými obavami, že to přinese další válku.“

Co k tomu dodat? Až do listopadu 1941 nemohli mít generálové v zásadě námitek, protože Hitler sice velmi obhrouble, ale přece jen v souladu s jejich přáním znovu vybudoval armádu a vrátil německé síle ve světě vážnost.

Generálplukovník Jodl byl nakonec obviněn v Norimberku z válečných zločinů a zločinů proti lidskosti, protože ačkoli neměl ve skutečnosti žádnou pravomoc velet, přijímal a plnil rozkazy a pokyny držené v ruce toho kdo měl v ruce skutečnou moc – Adolfa Hitlera. Předání zločinných rozkazů bylo kvalifikováno také jako zločin. Jodlova obava ze srpna 1939 se plně potvrdila...

I dnes řada vysokých policejních a armádních důstojníků potichu považuje vládu premiéra Fialy za primitivní ultrapravicovou sebranku a NATO se stalo již nedůvěryhodnou organizací. Ale musí držet hubu a krok. Jako němečtí důstojníci v roce 1939.

Předpoklady politiků, vojáků a novinářů jsou kupkou hnoje

Kdo se trochu zabývá bezpečnostní problematikou, pro něho „Přemýšlení o nemyslitelném“ není prázdným pojmem, ale názvem studie Hermana Kahna z roku 1962, která česky vyšla v roce 1966 (Naše vojsko) Název je magicky pravdivý. Pojednával o možnostech jaderné války.

Součástí knihy jsou též různá upozornění, že lidé nemají přeceňovat to, co někteří nazývají přemýšlením. V dumání o řádu tohoto světa jsme omezováni svými představami, předpoklady a střípky toho, co nás nakukali učitelé a profesori.

Analýzy, studie, proklamace a další formy politicko – bezpečnostních keců nepředstavuje nic jiného, než doufání v něco. Lidský život je neustálým doufáním.

Tomu odpovídá statistický odhad, podle kterého za pět a půl tisíce let technologicky vyspívající civilizace proběhlo na 14 500 válek, tedy zhruba tři ročně a zahynulo přibližně 3,5 miliardy lidí. Dobaruje to osudovost sentence o životě jako neustálém doufání. Pro touhu po štěstí, pro naději, se stále opakuje tendence podceňovat pravděpodobnost války.

Proto stále opakuji v různých textech toto varování: **„Po katastrofě v roce 1914 - 1918 se válka pro většinu lidí na Západě stala nemyslitelnou. V prosinci 1938, pouhé tři měsíce po Mnichově, Llyodova společnost v Londýně tipovala 32 : 1, že válka v roce 1939 nevypukne.**

Dne 7. srpna 1939 uveřejnil londýnský Daily Express výsledek průzkumu mezi evropskými respondenty. Deset ze dvanácti soudilo, že „letos válka“ nebude. A o tři týdny později přepadl Hitler Polsko. Zdá se, že tyto názory byly silně ovlivněny přáním.“ (H. Kahn, Přemýšlení o nemyslitelném, NV 1966, str. 40)

Po Mnichovské konferenci různí pisálci, nejen politici, žvanili, že byl zachráněn mír. Podobné bezvýznamné kecy lemovaly po sedmero roků v různých souvislostech hroby vojáků na evropském bojišti.

Ale vraťme se k roku 1939 a Jodlovi.

V osudu Židů a důstojníků Wehrmachtu je nápadná shoda. Ačkoli tušili budoucí vývoj událostí, většinou nereagovali. Stali se diváky vlastního osudu.

Jen v nejčernějších snech si mohli vymodelovat svůj budoucí život. Změna osudu představovala naprosto revoluční změnu v jejich životě. Aby se tehdejší generálmajor Jodl vyhnul tušenému osudu, musel by nejen opustit armádu, ale také Německo. Jinak by byl válečným soukolím také semlet. Byl by povolán ze zálohy zpět do služby. Možná že by zemřel při zásahu velitelského vozidla či bunkru na frontě. Možná by skončil válku v zajateckém táboře v hodnosti frontového generálporučíka a v době studené války by klidně prožíval podzim života na penzi?

Podobně i židovské rodiny by musely ze dne na den opustit své dlouho budované zázemí, svou práci, živnosti a prostředí, jež důvěrně znaly, „jen kvůli strachu“ by musely žádat o vízum do některé ze zemí, kam by se chtěly uchýlit. K tak revolučním krokům se uchýlilo jen málo židovských rodin.

Lidé jako Jodl se obávali budoucnosti právem. Vzpomínám si, že matka nebo otec, už nepamatují, kdo mi to řekl, vzpomínal na to, že u nich na vesnici žil jeden blázen. Ještě několik let před válkou začal kopat protiletadlový kryt. Říkal, že bude válka. To je nahodilá vzpomínka. Ale blázen měl více rozumu než ctihodní evropští politici.

Obávám se, že podobně stupidní je i současná oficiální reprezentace EU, včetně ČR. Tato tragédie se teprve rozvíjí, ale pro obyvatele Evropy dopadne kvůli představám tzv. demokratických politiků opět špatně. Ale to je již jiný příběh.

Polské post scriptum

Nezapomeňme, že levicový aktivista Ježíš z Nazareta podle Bible řekl „kdo jsi bez viny, hod' kamenem“. Platí to neustále. Připomenul jsem, jak se političtí Poláci podíleli na legalizaci hitlerovské rozpínavosti, mnichovské dohody a důsledcích okupace ze 14. března 1939. Ještě v roce 1939 na to Poláci doplatili. Proto ani je nelituji.

Dnes polská vláda pravicově nenávislné strany Práva a spravedlnosti (PiS) tvrdí, že Berlín stále dluží polské pokladně 1,3 bilionu dolarů za krveprolití druhé světové války. Německé vedení oznámilo, že záležitost považuje za uzavřenou – a právně to asi bude pravda.

Přesto různí dumatelé jako Phulip Boyes (prý komunikační stratég, tedy profesionální žvanil, žijící v Londýně a Varšavě) v únoru 2023 (www.politico.eu/article/german-reparation-poland-world-war-ii/) zakvičel, že morálně má Německo stále dluh, který musí splatit. Jeho úvahy ukazují část z nebezpečných tendencí, které nakonec opět pozitří zničí Evropu.

Boyes zakvičel např. **„Chce-li vláda německého kancléře Olafa Scholze zabránit větším rozporům v srdci Evropy, musí věnovat pozornost polským stížnostem. Protože pokud ji necháme hnisat, tato hořká historická roztržka může docela dobře zkomplikovat úsilí o zajištění ruských válečných reparací pro Ukrajinu, až přijde čas...“**

AUTOR: František Roček